

Πιεδούσης. Βέβαια, ο συναχωμένος αυτός δεν θέλει να τον κυττάζουν, και μου κάνει επιθυμία να εύω από το γραφείο και να πάγω να περιμένω εις την πόρτα διὰ να ιδῶ ἂν τὸν γιαντρεύσῃ ὁ καθαρὸς ἄερας.

Ὁ ἄγνωστος προσήγγιζεν ἤδη εἰς τὸν τοῖχον· καὶ μόλις δέκα δακτύλους ἀπέχεν ἡ κεφαλὴ του ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος.

Ἐν τούτοις, τὸ ρινόμακτρον οὐδόλως κατεβιάσθη τοῦ προσώπου του, καὶ περιπλέον ἡ ἡμέρα ἐκλινεν ἤδη, ὥστε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην συμπληρωματικὴν παρατήρησιν ἠδυνήθη νὰ συλλέξῃ ὁ Πιεδούσης. Τὸ κύμα τοῦ πλήθους ἀνῆρπασε τὸν ὑποπτον ἐπισκέπτῃν, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῇ τῶν βλεμμάτων τοῦ παρατηρητοῦ.

Ἦτο οὗτος σχεδὸν ἀποφασισμένος νὰ ἐκτελέσῃ τὸ διαχαραχθέν σχέδιον, ἥτοι νὰ ἐξέλθῃ διὰ παρακειμένης τινὸς θύρας καὶ νὰ τοποθετηθῇ πρὸ τῆς μεγάλης εισόδου τῆς Μόργης. Ἐκεῖ θὰ συνήντα ἀνυπερθέτως τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, καὶ ὅτ' ἦτο αὐτῷ εὐκολον νὰ τὸν παρακολουθήσῃ, καὶ τὸν συλλάβῃ μάλιστα, ἂν τὸ ἔκρινεν ἀναγκαῖον. Πρὸς τοῦτο ὅμως ἔδει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπιτηρητικὴν θέσιν του, καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὴν εἰς τὸν Πήγασον, ὅστις δὲν εἶχε τὴν ἱκανότητά του, καὶ ὅστις ἄλλως τε δὲν εἶχεν ἰδεῖ, ὅπως αὐτός, ἐκ τοῦ συνεγγυς τὸν δολοφόνον ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ.

Ἡ περίπτωσις ἦτο περίπλοκος, ὁ δὲ Πιεδούσης δὲν εἶχε πολλὴν ὥραν ἵνα σκεφθῇ. Διὸ ἔλαβε τὸν μέσον ὁδόν.

— Γέρω μου, εἶπεν εἰς τὸν Πήγασον, ἔχω ἰδέαν ὅτι ἐξετρώπωσα ἓνα φίλον, ὁ ὅποιος δίνει κακὰ σημεῖα. Πήγαίνε νὰ σταθῇς βάρδια εἰς τὴν πόρτα. Θὰ τὸν ἀναγνωρίσῃς με εὐκολίαν, διότι φορεῖ μαλακὸ καπέλλο, καὶ κασενὲ με ρίγες... μαβιὲς καὶ κόκκινες. Ὅταν τὸν ἰδῇς νὰ ἔρχεται, δεῖξέ τον εἰς κανένα σύντροφον διὰ νὰ τὸν παραμονεύσῃ, καὶ γύρισε νὰ μοῦ εἰπῇς ἂν ἔξακολουθῇ νὰ κρύβῃ τὸ πρόσωπό του.

— Δὲν θὰ χάσω διόλου καιρὸν, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Πήγασος, ὅστις δὲν ἦτο φλύαρος.

Ὁ Πιεδούσης ὁμιλῶν ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ καὶ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἀλλ' οὐδὲν ἔβλεπε τὸ δυνάμενον νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ. Ἡ διάβασις τοῦ πλήθους ἐμελλε νὰ τελειώσῃ ἐντὸς ὀλίγου, διότι ἡ ὥρα νὰ κλεισθῶσιν αἱ θύραι προσήγγιζεν.

— Εἰμαι πολὺ ἀνόητος ν' ἀνησυχῶ διὰ τὸ ζῶον αὐτό, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ μυστικὸς πράκτωρ, ὅταν ὁ σύντροφός του ἀνεχώρησεν. Ἄν πραγματικῶς ἤθελε μοιάζει με τὸν δολοφόνον, ὁ καρβουνιάρης θὰ τὸ ἔλεγε καὶ ἀπὸ τ' αὐτὰ ἀκόμη, γιὰ αὐτὸς ὁ Ὄβερνὸς ζητάει ἀφορμὴν ν' ἀνακατώνεται εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Γνωρίζω ὅτι καυχᾶται ὅταν λέγῃ πῶς εἶδε τὸν φονεὰ, θὰ τὸν εἶδε ὅμως βέβαια μὲ ἡ δὴ δύο φορὰς νὰ περνᾷ τὴν αὐλὴν τοῦ σπιτιοῦ. Τὸν γνωρίζει λοιπὸν καὶ ἐπειδὴ

δὲν κατήγγειλεν εἰς τοὺς κλητῆρας τὸ πράσινον κασενὲ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ πράσινον κασενὲ δὲν ἀνακατεύεται εἰς τὴν ὑπόθεσιν... Ἀληθινά, ἄρχισα τώρα νὰ τρέχω πολὺ... Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ χαντακωθῶ μιὰ φορὰ... τώρα πέφτω με τὰ μούτρα εἰς ταῖς ἀνοήσιαις ἡ ὁποῖαις δὲν σημαίνουν τίποτε... Δὲν ἔμπορουμε νὰ πιάσωμε ἓνα ἄνθρωπον γιὰ τὴν ἔχει καστορένια γάντια καὶ βήχχα.

Μόλις ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἐπέρανε τὸν ἐνθαρρυντικὸν τοῦτον μονόλογον, ὅταν οἱ φύλακες ἤρχισαν νὰ κραυγάζωσι: «Κλείου». Ἦδη ἡ εἴσοδος εἶχε φραχθῇ, καὶ τὸ πλῆθος, μὴ ἀνανεούμενον πλέον, ἤραιο το ταχέως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου μέγας θόρυβος ἠκούσθη. Ἐρῖς εἶχε λάβει χώραν, καὶ ἠκούοντο φωναὶ κρᾶζουσαι:

— Συλλάβετέ τον.

— Ποῖον θέλουν νὰ συλλάβουν; ἠρώτησεν ἑαυτὸν ὁ Πιεδούσης. Μήπως ὁ Πήγασος ἔβαλε τὸ χέρι εἰς τὸν γαστῆρα τοῦ ἀνθρώπου με τὸ μαλακὸ καπέλλο; Δὲν παραξενεύομαι δι' αὐτὸ καθόλου, διότι αὐτὸς ὁ διαβολο-Πήγασος πᾶσι πάντοτε ἔμπρός. Καὶ τὸ κάτω-κάτω, μὰ τὴν πίστιν μου! ἂν τὸν ἐτσάκωσε, καλὰ ἔκαμε... Ἄν ἐκάμαμε λάθος, θ' ἀφήσωμε πάλιν ἐλεύθερον τὸν φίλον, καὶ τελειώνει ἡ ὑπόθεσις. Ἄς πάγωμε πάντα νὰ ἰδῶ τί τρέχει.

Καὶ ταῦτα λέγων διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς εἶχεν ἐξέλθῃ ὁ σύντροφός του, ἀλλ' ἡ θύρα αὕτη ἠνέωχθη ἀποτόμως καὶ εἰσῆλθε σύμπλεγμα ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ Πήγασου, δύο ἀστυνομικῶν κλητῆρων καὶ ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις ἀνθίστατο μακρινῶς. Ὁ μὲν Πήγασος ἐκράτει αὐτὸν ἐκ τοῦ περιλαίμιου, οἱ δὲ κλητῆρες ἐκ τῶν βραχιόνων, δὲν ἠδύναντο ὅμως νὰ τὸν ἐμποδίσωσι τοῦ νὰ ἐκσπενδονίζῃ κατ' αὐτῶν ἰσχυρὰ λακτίσματα καὶ νὰ κραυγάζῃ εἰς γλῶσσαν, ἐν ᾗ ἐγένετο συχνὰ χρῆσις τῆς λέξεως: Goddam!

— Εἶνε Ἀγγλος! ἐψιθύρισε ὁ Πιεδούσης, ὅστις κατεῖχετο πάντοτε ὑπὸ τινος ὀρισμένης ιδέας. Μήπως εἶνε...;

— Περίμενε λιγάκι νὰ σὲ δέσω, παιδί μου, ἔλεγε ὁ Πήγασος, στρίφω σχοινίον περὶ τὰς κνήμας τοῦ αἰχμαλώτου, ὅστις μετ' ὀλίγον κατέστη ἀνίκανος νὰ κινηθῇ. Εἶνε ἓνας κλέπτης Ἀγγλος, τὸν ὅποιον ἔπιασα πού ἔβαζε τὸ χέρι εἰς τὴν τσέπη μίας γυναίκας, προσέθετεν ἀπαντῶν εἰς ἐρωτηματικὸν βλέμμα τοῦ συντρόφου του. Ὑπερασπίσθηκε ὅταν γὰρ ἀπηλπισμένη, καὶ με ὅλα αὐτὰ κατωρθώσαμεν ὥς τὸ τέλος νὰ τὸν νικήσωμε.

— Καὶ ὁ ἄλλος; ἠρώτησε λακωνικῶς ὁ Πιεδούσης.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! δὲν τὸν ἐσυλλογίσθηκα πλέον, διότι εἶχα ὅλον μου τὸν νοῦν εἰς αὐτὸν τὸν λυσασμένον.

— Ὁ Ἰγγλέζος ἔκαμεν τέτοιο θόρυβο πού δὲν ἠθελήσαμε νὰ τὸν φέρωμε εἰς τὸν σταθμόν, εἶπεν εἰς κλητῆρ. Ὁ

κόσμος ἐμαζεύθη, καὶ ἤθελαν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν, τότε...

— Θὰ τὸν βάλωμε μέσα 'σὲ μίαν ἀμαξα, διέκοψεν ὁ Πιεδούσης. Ὡς τόσον ὅμως ἔμπορουμε νὰ τὸν ψάξωμε. Οἱ λωποδύται αὐτοὶ τοῦ Λονδίνου εἶνε πολὺ ἐπιτήδαιοι. Ἄν τὸν ἀφήσωμε νὰ γυρίσῃ λιγάκι, εἶνε ἱκανὸς νὰ πεταξῇ ὅ,τι ἔκλεψε εἰς τὸν γύρον, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβωμε.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν τότε, ἐπανέλαβεν ὁ ἀστυνομικὸς κλητῆρ.

Ὁ Πιεδούσης ἤρχισε τὴν ἐργασίαν μετὰ τάξεως καὶ μεθοδικῶς. Προσδεμένος στερεῶς, καὶ κρατούμενος διὰ στιβαρῶν χειρῶν, ὁ λωποδύτης δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ κινηθῇ, ἀλλ' ἐξέμει χεῖμαρρον βρετανικῶν ὕδρεων.

Ὁ Πιεδούσης ἤρχισε νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἐφεστρίδος τοῦ ἀχρείου τούτου τρεῖς ἀλύσεις, δύο ὠρολόγια, καὶ ἡμίσειαν δωδεκάδα βαλκαντίων.

Ἡ λεία ὅμως αὕτη δὲν ἦτο οὐδὲν ἀπέναντι τῆς ἀνακαλύψεως, ἣν ἔκαμεν ἐντὸς μυστικοῦ θυλακίου τῆς περισκελίδος του. Ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ κομψὸν χαρτοφυλάκιον, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ φωτογραφία τῆς δολοφονηθείσης γυναικός!

[Ἔπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Τὸ σήμερον δημοσιεύμενον τρυφερόν διήγημα τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ἰουλίου Κλαρτῆ ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος *Figaro Illustré*, ἐξ οὗ καὶ ἄλλα θέλομεν ἀποσπάσει. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ ἐκτιμῇσωσι δεόντως τὴν ἐκάστοτε σπουδὴν μας πρὸς δημοσίευσιν τῶν νεωτέρων καὶ καλλιτέρων ἀναγνωσμάτων.

Σ.τ.Δ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

Ναί, κύριε, ἦταν τὸν καιρὸ τοῦ τελευταίου πολέμου τοῦ δὴν Κάρλου. Ὅλη ἐκείνη ἡ χώρα τῶν Βασκῶν καὶ τὰ περὶ χωρὰ τοῦ ἁγίου Σεβαστιανοῦ, καὶ τὰ βουνὰ ἐκεῖνα τῆς Γκιποσκόας, ἔπιασαν αἷμα καὶ ἐννοιωσάν τὴν μυρωδιὰ τοῦ μπαρουτιοῦ, γιὰ μῆνας, γιὰ ὀλόκληρους μῆνας. Θὰ 'τυχε νὰ 'δῇτε πολλοὺς τοίχους μαυρισμένους καὶ ξεχαρβαλωμένους ἔξω στὴν ἐξοχή.

Ναί; Ἐ! λοιπὸν αὐτοὶ ὅλοι οἱ τοῖχοι ἦσαν σπίτια πού ἐζοῦσαν ἄνθρωποι εὐτυχισμένοι.

Καὶ τότε ὅλα ἐρείπιχα, γιὰ νὰ μὴ 'ποῦμε κοιμητήρια. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὸν πόλεμον.

Ἐπρεπε νὰ 'δῇτε πῶς πολεμοῦσαν. Οἱ καρλισταὶ ἀπὸ τὴν μιὰ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ στρατιῶται τῆς κυβερνήσεως τῆς Μαδρίτης. Πί... πόσοι περᾶσαν νεκροὶ καὶ πληγωμένοι σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους. Οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, ἂ! μὰ εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι. Καὶ ἄμα

σκεφθῶ πῶς ἔμπορεῖ κύριο πάλιν νὰ ξαναρχίσουν, ποῖος τὰ ἔξερει; Εἶνε τόσῳ κουτοὶ οἱ ἄνθρωποι!

Καταλαβαίνετε, μὰς λένε ἓνα πρωί, πῶς ὁ δὸν Κάρλος ἔρχεται! τίποτε παραπάνω, τὸ παλὸν προζύμι πιάνει, καὶ σοὺ σηκώνονται οἱ χωρικοὶ στὸ ποδάρι, ἀρποῦν τὰ ὅπλα καὶ τρέχουν ἀπὸ πίσω του, νὰ ὁ στρατός. Γιὰ νὰ σοὺ φορέσουνε μιὰ ὤμορφη στολή, τὸ στρογγυλὸ καπελάκι γυμνέται στ' αὐτί, καὶ νὰ τρέχουν μετὰ τὴν σάλπιγγα στὰ χωριά καὶ ἀφοῦ σχηματίσουν τὰ ὅπλα τους πυραμίδες νὰ σοὺ ἀρχίσουν τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ χορὸ μετὰ τὰ κορίτσια. Τοὺς ἀρέσει πάλι ν' ἀκούει καὶ τῆς σφαίρας νὰ σφυρίζουν, ἐπειδὴ οἱ χωρικοὶ μὰς εἶνε ἀνδρείοι καὶ τρέχουν, δὲν τὸ ἔχουν τίποτε νὰ σκοτωθῶν. Καὶ ἀφήνουν ὅλους τῆς δουλειᾶς των.

Ἐπολεμοῦσαν κάθε ἡμέρα καὶ τρία χρόνια διαρκῶς. Κ' ἔβλεπε ὅλους αὐτοὺς τοὺς δρόμους γεμάτους ἀπὸ συμπατριώταις ποὺ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ σκοτωθῶν.

Ἐύρετε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ Μπιλμπάο ποὺ οἱ Καρλισταὶ τὸ εἶχαν πολιορκήσει τόσῳ στενά.

Ἦταν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν πόλιν, οἱ στρατιῶται τοῦ δὸν Κάρλου ἐκρατοῦσαν τὰ στενά, ἀπέκρουαν τὰς ἐφόδους καὶ ἐνικοῦσαν ὁλόκληρα στρατεύματα ποὺ ἐπήγαιναν κατ' ἐπάνω των. Ὁ καρλιστὴς ἀρχηγὸς ποὺ ἐδιοικοῦσε τὸ μέρος αὐτὸ ἐλέγετο Ζουκαράγας.

Ἦρως, κύριε. Παλαιὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ἰσπανικοῦ στρατοῦ ποὺ ἔστειλε πίσω τὸ σπαθί του εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ εἶπε: «Δότετε το εἰς ἄλλον γιὰ νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον μου! τὸ σπαθί ποὺ ἔχω τώρα τὸ κρατῶ ἀπὸ τὸν βασιλέα μου.» Τριάντα χρόνων, εὐμορφος, ὑψηλὸς καὶ υπερήφανος. Ἐφύλαττε τὰ ὄρη καὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν διώξουν. Κάθε μέρα ἔστελναν κατ' ἐπάνω του τὰ καλλίτερα στρατεύματα, καὶ κάθε μέρα νέα στρατεύματα. Καὶ τὰ ἐβλέπαμε νὰ γυρίζουν πίσω ἐλεεινὰ καὶ ἀφανισμένα, καὶ ἔλεγε: «Γιὰ δέτε, οἱ Ἰσπανοὶ σκοτώνουν τοὺς Ἰσπανούς.»

Ἄ! αὐτὸς ὁ Ζουκαράγας. Ἡ φήμη του ὁλοένα ἐμεγάλωνε. Καὶ ὁ κόσμος ἔλεγε: «Φαίνεται εἶνε ὁ Θωμᾶς Ζουμαλακκρέγγοι ποὺ ἐξανάλθε.» Ὁ Ζουμαλακκρέγγοι ἦτον, ξέρετε, ὁ ἀνδρειότερος εἰς τὸν ἄλλο πόλεμον τῶν Καρλιστῶν τὸν παλαιὸ καίρο. Ὡς καὶ τ' ὄνομά του τὸν ἐθύμιζε καὶ ἔκανε τὸν Ζουκαράγα σὺν ἀνθρώπων παρκαμθιοῦ.

Ὁ στρατηγὸς ποὺ ἐδιοικοῦσε τὴν πόλιν Ἐρνάνη — ναί, ξέρετε ἐκείνη τὴν μικρὰν πόλιν ποῦ, καθὼς ἔλεγε προχθὲς μιὰ ἐφημερίδα, ὁ ποιητὴς σας Οὐγγὼ ἐπέρασε μικρὸς καὶ τὴν ἐθυμῶταν ἔπειτα ἀκόμη — ὁ στρατηγὸς λοιπὸν αὐτὸς ποὺ ἔστειλε νὰ κυριεύσουν τὰ στενά τοῦ Ζουκαράγα, ἐλυσοῦσε ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Εἰς κάθε προσβολὴ ποὺ ἔκαμαν οἱ στρατιῶται, ἐγύριζαν ντροπιασμένοι πίσω, εἰς κάθε ἔξοδον καὶ μία καταστροφή. Καὶ ἄφηναν τοὺς δρόμους γεμάτους νεκρούς.

Ἐνα βράδυ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου-

ταμιέντο, ἐνῷ ἔβλεπε τοὺς στρατιώτας του νὰ γυρίζουν πίσω σιγὰ-σιγὰ, καὶ τὰ κανόνια τοῦ Ζουκαράγα νὰ βροντοῦν καὶ ὁ κανὼν τους ν' ἀνεβαίνει ψηλὰ-ψηλὰ εἰς τὰ κοκκινισμένα βουνά, ὁ στρατηγὸς Γκάρνηντω, μετὰ τὴν ἄσπρη του κεφαλὴ, ἔλεγε μετὰ τῆς γροθιάς κλεισμέναις καὶ ἀγριεμέναις μάτια:

— Ἄ! αὐτὸς ὁ Ζουκαράγας, αὐτὸς ὁ ἄθλιος Ζουκαράγας. Δίνω τὴν ζωὴν μου γιὰ τὴν δικήν του καὶ σὲ κείνον ποῦ θὰ τὸν σκοτώσῃ μιὰ περιουσία.

Ἐκλαίει ἀπὸ τὴν λύπην του νὰ βλέπῃ τοὺς στρατιώτας του νὰ λυώνουν ἅν χιόνι ἀπάνω στὰ βουνά. Τοῦ ἐφαινόταν πῶς ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶται ἦταν παιδιὰ δικὰ του καὶ τοῦ τὰ σκότωναν. Ποῖος; ὁ Ζουκαράγας, οἱ χωρικοὶ τοῦ Ζουκαράγα, οἱ Καρλισταί.

Δὲν εἶχε ἀποτελειώσει ὁ Γκάρνηντω καὶ στὴν θέσιν ἐκείνην γεμάτη ἀπὸ στρατιώτας, ἐνῷ ἐπλάκωνε ἡ νύχτα, ἦρθε μπροστὰ στὸν στρατηγὸ ἓνας ἔμμορφος νέος καὶ τοῦ εἶπεν, ἐνῷ τὸν ἐκύτταζε καλὰ στὰ μάτια:

— Θὰ μοῦ δώσης ὅ, τι σοὺ ζητήσω, ἂν σκοτώσω τὸν Ζουκαράγα, ἐγώ;

— Καὶ ποῖος εἶσαι σύ;

— Παιδί τοῦ τόπου, ὁ Ζουὰν Ἀρακὴλ. Ἄνθρωπος ποὺ δὲν φοβᾶται ν' ἀποθάνῃ καὶ ποὺ ὠρκίσθηκε νὰ γίνῃ πλούσιος.

Ὁ στρατηγὸς τὸν ἐκύτταζε καλὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια.

— Ἀφοῦ εἶσαι ἀπὸ τὸν Γκιπωζκόα, γιατί δὲν πᾶς εἰς τὸν στρατὸ τοῦ δὸν Κάρλου;

— Γιατί δὲν μὲ μέλλει γιὰ τίποτε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἐκτός ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγκυλῶ.

— Τὴν ἀρραβωνιαστικὴ σου;

— Ἄν ἦταν ἀρραβωνιαστικὴ μου! ... Ὅχι, ἡ κόρη ἑνὸς χωρικοῦ πολὺ πλουσίου γιὰ μὲ, ποῦ θέλω χρήματα γιὰ νὰ τὴν πάρω.

Ἦταν σ' ὅλο τὸν κόσμο γνωστὸς ὁ Ἀρακὴλ καὶ ὅλοι ἔξεραμε τὴν ἱστορίαν του καὶ τὴν ἀγάπην του γιὰ τὴν κόρη τοῦ μπάρμπα Σεγκερέ, πλουσίου γεωργοῦ ποὺ εἶχε τόσα κτήματα δικὰ του. Ὁ μπάρμπα Σεγκερέ κατοικοῦσε μετὰ τοῦ Ἐρνάνη καὶ τοῦ φρουρίου τῆς Ἀγίας Βερβάρας, ποὺ εἶδτε ἄμα ἤρχεσθε ἀπὸ τὸν Ἅγιον Σεβαστιανόν. Ἐπήγαινε δὲ χαρούμενος καὶ φουσκωμένος μετὰ τὴν κόρην του Πέπα εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ τὰ παρηγόρια.

Ἦταν τότε, εἰς τὸ Λογιόλα, ἐδῶ κοντὰ μὰς, ἓνα εὐμορφὸ παλληκάρι, ποὺ ἔτρεχε γύρω ὅς τῆς εὐμορφῆς κοπέλαις καὶ ποὺ εἶχε κάθε χάρι ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουν ἡ κοπέλαις, μὰ ὅχι καὶ οἱ γονεῖοί τους. Ἦταν ὁ Ἀρακὴλ ποὺ ἐπῆγε εἰς τὸν στρατηγὸ Γκάρνηντω νὰ τοῦ πῇ τὴν φιλοδοξίαν του.

Πάντα χαρωπὸς, ὅταν βασιλεῖς, φρεσκοζυρισμένοι καὶ μετὰ χέρι γυναῖκειο. Ἀλλὰ καὶ πάντα χωρὶς λεπτὸ ἐξοῦσε εἶτε ἀπὸ κανένα στοίχημα εἶτε ἀπὸ βραβεῖο.

Μιὰ μέρα εἰς τὸν Ἅγιον Σεβαστιανόν,

ἐνῷ οἱ ταυρομάχοι δὲν ἔμπορῶσαν νὰ σκοτώσουν ἓνα ταῦρο μαῦρο μετὰ κόκκιναις βούλαις ποὺ ἐκάπνιζαν τὰ ρουθούνια του, ὁ Ζουὰν Ἀρακὴλ ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ ἀμέσως.

Τότε καὶ ὁ κόσμος καὶ οἱ ταυρομάχοι τοῦ φωνάζουν νὰ κατέβῃ αὐτός. Αὐτὸς μάτια μου, δὲν χάνει καιρό, πηδάει μέσα καὶ πέρνει τὸ σπαθί, ἐκεῖνο τὸ σπαθί μετὰ τὸ κοντὸ χέρι, ξέρετε, καὶ στέκεται μπροστὰ στὸν ταῦρο. Τὸν κυττάζει, τὸν περιγελά, καὶ τοῦ χώνει μιὰ σὲ καλὸ μέρος ὅπως θάκανε ὁ Τασσέ ἢ ὁ Λαγκαρτέζος, καὶ τότε ὅταν ὄγκος μπούμ, μπάμ, βλέπεις τὸν ταῦρο καὶ πέφτει, ἐνῷ ὁ Ἀρακὴλ γυρίζει στοὺς ταυρομάχους καὶ λέει γελαστός: «Βλέπετε δὲ πῶς δὲν εἶνε κανένα δύσκολο πρᾶγμα». Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἐτελειώσαν. Οἱ ταυρομάχοι, θυμωμένοι γιὰ τὰ ζήτω καὶ τῆς φωνῆς ποὺ ἐχαιρετοῦσαν τὸν Ἀρακὴλ, τὸν περικυκλώνουν καὶ θέλουν νὰ τοῦ ζητήσουν ἱκανοποίησιν καὶ ἴσως ἴσως νὰ τοῦ παίξουν καὶ κανένα κακὸ παίγνιδι. Ἄ! ναί, μάλιστα, μὰ ἐκεῖνος δίνει μιὰ, πηδᾷ ἀπὸ πάνω τους καὶ φθάνει στὴν θέσιν του, ἐνῷ ἐκεῖνοι στέκονται σὺν χάχης. Τὸ βράδυ ἐκτυπήθηκε μετὰ ἓνα ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἔφαγε μιὰ μαχαίριαν κατὰστηθα, ἀλλὰ σὲ δεκαπέντε μέραις ἦταν πάλι καλὰ καὶ ἐμποροῦσε νὰ σκοτώσῃ ἀκόμη ἓνα ταῦρο καὶ ἓνα ταυρομάχο μαζί.

Ὅταν εἶνε πληγωμένοι οἱ ταυρομάχοι μὰς, αὐτὸ ἔξερτε, δὲν σημαίνει τίποτε γι' αὐτούς. Τὸ δέρμα τους τὸ ράβουν, τὸ κρέας ξαναγίνεται. Ἐκεῖ ποὺ τοὺς θάρρεις πεθαμμένους, σ' ἓνα μῆνα πάλι τοὺς ξαναβλέπεις μετὰ τὸ σπαθί στὸ χέρι. Τέτοιοις ἦταν καὶ ὁ Ζουὰν Ἀρακὴλ. Σιδερένιος, ἀληθινὸς Βάσκος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Αἰσώπορος

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ANNINOU

TO MONON KAI KATAΛΛΗΛΟΤΕΡON

ΔΩΡON ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσιδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν θρ. 4.

Ἀπλὴν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσῶ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς τῷ κ. Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, ἃς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ. Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».